

Ved Veivæsenet er Sagen noget anderledes, thi der hedder det, at i Efteraarets Væb maa der sluttes Contracter om visse Gjenstande, ligesom man ogsaa for endeel maa betale disse Gjenstande, naagtet de først skulle bruges i det næste Finantsaar, altsaa først under det næste Finantsaar indgaae disse Veioverflag, ligesom der ogsaa fremkommer Efterkrav, der først kunne berigtiges i det næste Finantsaar. Det havde derimod været at foretrække, at man strax fra Begyndelsen af havde taget disse Gjenstande ind under Bevillingen for det Aar, hvor Handlingen lovligen foregik, og at man affluttede sit Regnskab med Veivæsenet, samt at man saa meddeelte Dphsning om, hvilke Veie der i det paagjældende Finantsaar vare bragte tilstede for den fulde Priis, ved et fideordnet Regnskab, som omfattede Tingene og berigtigede den ligeoverfor Pengebevillingen; istedetfor at gjøre dette, har man for at lære det, som var vigtigt, at hende, indrømmet Veivæsenet en saadan Bevilling som den, der her er paa Dmtale, og ladet Liquidationen fra det ene Aar til det andet ligge Lovberettiget i selve Finantsloven. Man har saameget lettere kunnet gjøre dette ved Veivæsenet, som man fra det første Dieblik af, man kom til at befatte sig med det, vidste, at en saakaldet Veikasæ, for hvis Regning alt dette gik, var en fingeret Person, som havde en kortvarig og bestemt Livsgrændse, en Livsgrændse, der inden saa Aar vilde gaae op i Statskassen, og at altsaa Veikassen som Person aldeles vilde forsvinde. Paa denne Maade forholder det sig med Posteringen ved Veivæsenet, men at overføre den samme Fremgangsmaade paa flere Gjenstande er urigtigt; thi paa jo flere Gjenstande man overfører den, desto værre er det; til jo færre man indskrænker den, desto taaleligere er den; jo større de Summer ere, som indrømmes anvendte paa denne Maade, desto værre er det; jo mindre Summerne ere, desto bedre er det; men Principet maa nødvendigviis være det, at det ikke er nødvendigt at give en saadan Indrømmelse. Vort hele Finantsvæsen berover paa aarlige Finantslove, Efterbevillinger i det kommende Aar og Tillægsbevillinger i Aarets Væb; ved Hjælp af disse Midler skal og maa man efterhaanden naae til at kunne faae en nøjagtig Afslutning paa Dag og Dato; saalænge

man ikke kommer dertil, vedbliver det, der endnu i mange Henseender finder Sted; det vil sige, det er næsten umuligt at sondre det ene Finantsaar finantsielt fra det andet, og næsten umuligt at komme til Rede og Rigtighed om, hvad Enhver har haft Lov til at forbruge og i Henshold til Bevillingen virkelig har forbrugt. Vi ville see, og det ville ogsaa Revisionsarbejderne, naar de komme frem, vise, at vi lidt efter lidt komme til i den Henseende at klare Begreberne og faae indrettet Former, hvorefter Regnskabsførelsen skal aflægges; men vi ville ogsaa faae at see, at den tidligere Maade, som gjør det umuligt at faae virkelig Klarhed, og som bringer Administratorerne, de Styrende, til hvert Dieblik at overskride deres Berettigelse, endnu paa mange Steder eksisterer. Derpaa ville vi faae mange fremtrædende Beviser, men at disse nu komme frem, ligger paa ingen Maade deri, at Forvaltningen nu er slettere — Forvaltningen er tværtimod i det Hele Aar for Aar gaaet fremad — men det, ligger hovedsagelig deri, at Manglerne og Feilene ved Forvaltningen efterhaanden indskrænkes til saa faa Steder, at man der, hvor de endnu findes, ikke behøver at vige tilbage for dem, men kan lægge Haanden paa dem, betegne dem som urigtige og tiltvinge sig en Forandring deri. Naar man nøie vil undersøge, hvorledes et saadant Regnskab maa afflutes og afgjøres — Noget, hvorover vi hverken ved Statsregnskabsvæsenet eller ved Revisorerne endnu ere komne til en Forstaaelse, og jeg troer heller ikke til en virkelig Klarhed — saa ville vi komme bort fra denne Art Posteringer; naar vi fastholde dem, er det efter min Overbeviisning ikke noget Regulairt, men kun noget Beqvemt.

Rimestad: Jeg skal gjentage den Mening, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) antydede, om end ikke ligefrem fremhævede, nemlig at det egentlig er den lovgivende Magt selv, der gennem Revisionsbetragtninger har slabt denne Maade at postere paa. Naar den samme ærede Rigsdagsmand dernæst har sagt, at man maa komme dertil, at man rigtig tilbunds kan see, at Enhver kun har forbrugt, hvad han har Lov til, og at man nøie kan skjelne det ene